ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1900 Ἀριθ. 641

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία ὡραία γυναικεία ἑορτή. — Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Γυναικείου Πανεπιστημίου (ὑπὸ δος Ὄλγας Κούζη). — Ὁμιλίαι σκελετῶν (ὑπὸ σκελετοῦ). — Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάϊας). — Βιογραφικὸν λεξικὸν ἐπιφανῶν Γυναικῶν (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: ἡ Μάρθα (ὑπὸ δος Ἀγγελικῆς Ἀγγερέτου).

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΟΡΤΗ

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ καὶ πάλιν τῆς σοφιοτάτης μάρτυρος τῆς ἐκκλησίας, καὶ τῆς μεγάλης ῥήτορος τοῦ χριστιανισμοῦ τὸ ὑπὸ τὴν προστασίαν της Ἄσυλον τῶν Ἐργατίδων ἐτέλεσε χθὲς τὴν μικρὰν ἐτησίαν πανήγυρίν του.

Αἱ μικραὶ ἐργάτιδες ἀφῆκαν τὴν βελόνην, διὰ νὰ ἑορτάσουν μετὰ τῶν κυριῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀσύλου τὴν ἑορτὴν τῆς προστάτιδός των ἁγίας, ἐκείνης, ἥτις τόσους πρὸ ἡμῶν αἰῶνας ἐτίμησε τὸ φῦλον μας, ἀναδειχθεῖσα ὑπερτέρα τῶν σοφωτέρων ῥητόρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς της.

Πολὺ ὀρθῶς ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ συνήθεια ἔταξεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης πᾶσαν κόρην ἀγωνιζομένην νὰ φωτίσῃ τὸν νοῦν της καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμά της εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς. Εἰς οἵαν δήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκῃ ἡ κόρη, ὅταν ἡ ἀνατροφὴ καὶ ἡ ἐκπαίδευσίς της τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀρετὴν ἔχῃ ὡς φάρον, ὁδηγοῦντα αὐτὴν εἰς τὴν ζωήν, βεβαίως δύναται νὰ ἐλπίζῃ ἐπὶ τὴν προστασίαν ἐκείνης, ἥτις περιεφρόνησε καὶ πλοῦτον καὶ κοινωνικὴν θέσιν, ἵνα καὶ διὰ τῆς ζωῆς καὶ διὰ τοῦ θανάτου της κηρύξῃ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθείας καὶ τὴν δόξαν τῆς ἀρετῆς.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ Παρθεναγωγεῖα, ὡς ἐπεκράτησεν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ θεωροῦν ὡς προστάτιδά των τὴν Ἁγίαν Αἰκατερίνην. Πᾶν σχολεῖον τῆς ζωῆς, εἰς τὸ ὁποῖον κάθε κόρη ἀγωνίζεται τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τῆς αὐτοτελειοποιήσεώς της, πᾶν σχολεῖον τῆς ζωῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ κόρη ἀποδύεται μόνη μὲ τὰς μικράς της δυνάμεις, ὡς ὁδηγὸν ἔχουσα τὴν ἀρετήν της καὶ ὡς προστάτην τὴν ἀγάπην της πρὸς τὴν ἐργασίαν, πᾶν τοιοῦτο σχολεῖον δικαιοῦται νὰ τάσσηται ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν αἰγίδα ἐκείνης, ἥτις εἰργάσθη τὸ μέγα ἔργον τοῦ κηρύγματος τῆς ἀληθείας, ἥτις ἐγκατέλειψε καὶ γονεῖς καὶ στέγην διὰ νὰ ἀγωνισθῇ εἰς τὸν μεγάλον ἀγῶνα τῆς ἐν διωγμῷ χριστιανικῆς πίστεως.

Καὶ ἡ χριστιανικὴ πίστις δὲν ἦτο μόνον τότε εἰς διωγμόν. Εἶναι πάντοτε καὶ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἴσως καὶ εἴπερ ποτε ἄλλοτε σήμερον. Σήμερον ἡ βασιλεία τοῦ ὑλισμοῦ καταστρέφει τὰ μεγάλα ἰδεώδη καὶ ὑποσκάπτει ὑπούλως τὸ μέγα οἰκοδόμημα τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον ὁ ἱδρυτὴς καὶ θεμελιωτὴς αὐτῆς ἵδρυσε μὲ τὸ αἷμα τῆς ζωῆς καὶ μὲ τὸ μαρτύριον τοῦ θανάτου Του. Σήμερον ὁ διωγμὸς εἶναι μεγαλήτερος καὶ μᾶλλον ἐπικίνδυνος, διότι οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ περιφρονοῦν τὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἑδραιοῦται ἡ ἀρετή.

Θύματα τοῦ διωγμοῦ τούτου εἶνε συχνότατα αἱ γυναῖκες καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ κόρη ἡ μικρά, ἡ ἄπορος, ἡ ἀπροστάτευτος. Οὔτε ἡ κοινωνία, οὔτε ἡ πολιτεία ἐμεριμνησαν ὑπὲρ αὐτῆς. Ὁ νόμος τὴν ἀφήνει ἔρμαιον τῆς τύχης της ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου τῆς ἡλικίας ἔτους. Ἡ κοινωνία εἶνε ἀμείλικτος, εἶνε ἀνηλεὴς διὰ τὸ τρυφερὸν αὐτὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἐξοικειωθῇ ἀπὸ τὰ παιδικά του ἀκόμη ἔτη τῆς ἀμεριμνησίας καὶ τῆς χαρᾶς εἰς τὸ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ δόλου καὶ τῆς διαφθορᾶς, τὰς ὁποίας ἄνθρωποι κακοὶ στήνουν κατὰ τῆς ἀθῳότητός της.

Οἱ γονεῖς βεβαίως ἀγωνίζονται νὰ προφυλάξουν τὰ ἀνήλικα παιδιά των ἀπὸ τοὺς κινδύνους αὐτούς. Ἀλλ' ἆρά γε ὅλοι εἰξεύρουν πῶς νὰ ἐπιληφθοῦν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ; Καὶ

ὅπου οἱ γονεῖς λείπουν, ὅπου ἡ μικρὰ κόρη ξενιτευομένη, μακρὰν τῆς μητρικῆς ἀγκάλης ἀναγκάζεται νὰ παλαίῃ μόνη καὶ νὰ προπαρασκευάζεται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ποῖος θὰ τὴν προστατεύσῃ, ποῖος θὰ τὴν ὁδηγήσῃ ;

Ἰδοὺ ὁ εὐεργετικὸς προορισμὸς τοῦ Ἀσύλου. Κάθε μητέρα, κάθε ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος, κάθε κοινωνία ἐννοοῦσα ὅτι μόνον ἐπὶ τῆς ἀλληλεγγύης στηρίζεται ἡ κοινωνικὴ ἁρμονία ὤφειλε νὰ ὑποστηρίζῃ τὸ Ἄσυλον τοῦτο.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Κατὰ τὴν ἐν Δουβλίνῳ διαμονὴν τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῶν νέων κτιρίων τοῦ Alexandra College. Ἡ ἑορτὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν αἴθούσαν Jellicol, ὀνομασθεῖσαν οὕτω ἐκ τοῦ ἱδρυτοῦ της, ὅστις, ὡς ἀναθηματική τις πλὰξ ἀναφέρει, παρέσχε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ Κολλέγιον. Πλέον τῶν τριάκοντα ἐτῶν παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ· τὸ ὄνομά του τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν πριγκήπισσαν τῆς Οὐαλλίας, ἥτις τὸ ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ 1868 καὶ τὸ 1885, ἀφήσασα ἄπειρα δείγματα τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς, ἔν τε τῇ βιβλιοθήκῃ καὶ τῷ λοιπῷ κτιρίῳ.

Ἡ βασιλικὴ πομπὴ ἀφίκετο ὀλίγον πρὸ τῆς 1ης ὥρας, γενομένη δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Δουβλίνου καὶ ἄλλων μελῶν τοῦ συμβουλίου καὶ ἀπείρου καὶ ἐνθουσιῶντος πλήθους. Χορὸς ἐκ μαθητριῶν ἔψαλλε τὸ «Θεὲ σῶσον τὴν Βασίλισσαν».

Ἀπαντῶν εἰς τὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου προσφώνησιν ὁ λόρδος Ἐπίτροπος, ἀφοῦ συνεχάρη τὸ ἀκροατήριον διὰ τὴν παρουσίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Χριστιανοῦ, εἶπεν ὅτι ἡ Lady Gadogan εἶχε λάβει ἐκείνην τὴν πρωΐαν ἐντολὴν παρὰ τῆς πριγκηπίσσης τῆς Οὐαλλίας, ὅπως ἐκφράσῃ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς καὶ διαβιβάσῃ τὰς εὐχάς της ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ εὐημερίας τοῦ Κολλεγίου. Μεταξὺ ἄλλων εἶπε : «Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, διαρκοῦντος τοῦ λόγου τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ἀρχιεπισκόπου εἶναι, ὅτι ἐνῷ ὡμίλει περὶ γυναικείου Πανεπιστημίου, ἐθεώρησε περιττὸν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου του ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ διδάσκωνται αἱ γυναῖκες πᾶν ὅτι διδάσκονται καὶ οἱ ἄνδρες. Αὐτό, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι σπουδαιότατον. Δὲν παρῆλθε πολὺς καιρός, ἀρ' ὅτου ἠναγκαζόμεθα νὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι πρέπει καὶ αὗται νὰ προοδεύουν, καθόσον προοδεύει ὁ πολιτισμὸς καὶ νὰ ἐκπαιδεύωνται ἐπὶ τὸ τελειότερον. Τώρα αὐτὸ κατήντησε πλέον ἐντελῶς περιττόν, ὄχι μόνον διότι πολλαὶ σφᾶραι δράσεως, αἵτινες ἐπὶ πολὺ ταῖς ἦσαν κλεισταί, ἠνοίχθησαν εἰς αὐτάς, ἀλλὰ καὶ διότι πάντες πλέον ἐννοοῦν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὰς ἐγκαταλείψωμεν ἄνευ βοηθείας εἰς τὸν δρόμον, εἰς ὃν θὰ συναγωνισθοῦν πάντες, ὅσοι ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἐργασθοῦν ὅπως ζήσουν. Καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους μᾶς ἐπιβάλλεται, εἶναι καθῆκόν μας νὰ ὑποστηρίξωμεν ἵδρυμα ὡς αὐτό».

Ὁ κ. Lechy βουλευτὴς ἐξεφώνησεν ὡραιότατον λόγον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπε : «Ὑπάρχουν χῶραι, εἰς τὰς ὁποίας ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν εἶναι σχεδὸν ἐντελῶς χωρισμένη ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν γυναικῶν. Αὐτὸ εἶναι μεγα δυστύχημα δι' ἀμφοτέρας. Ποτὲ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ βίος ὑγιής, ἠθικός, δραστήριος, πνευματικὸς διὰ τοὺς ἄνδρας ὅταν αἱ γυναῖκες, μετὰ τῶν ὁποίων συναναστρέφονται, δὲν λαμβάνουν ἐνδιαφέρον εἰς τὰς ἀσχολίας των, καὶ εἶναι ἐλαφραί, κοῦφαι καὶ πνευματικῶς κατώτεραι αὐτῶν. Ἐν ἐκ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν ἱδρυμάτων ὡς τὸ Alexandra College, εἶναι καὶ τὸ ὅτι πολὺ συμβάλλουν εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζουν καὶ ἐπανορθώνουν τὸ κακὸν αὐτό. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι πάντες θὰ εὐχηθῆτε μετ' ἐμοῦ, ὅπως τὸ μέγα αὐτὸ Κολλέγιον τῶν Ἰρλανδίδων, τὸ ὁποῖον τόσας εὐεργεσίας παρέσχε εἰς τὸ παρελθόν, ἐξακολουθήσῃ τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ στάδιον καὶ εἰς μέλλον μακρόν.

Ἅμα τῇ λήξει τοῦ λόγου τοῦ κ. Lechy, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρεκάλεσε τὴν πριγκήπισσαν Χριστιανοῦ νὰ κηρύξῃ τὴν ἔναρξιν. Ἡ. Α. Β. Ὑψηλότης ἐν τῷ μέσῳ ζητωκραυγῶν, εἶπε: «Εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ κτιρίου αὐτοῦ ἔρχομαι ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἀγαπητῆς μου ἀδελφῆς τῆς Πριγκηπίσσης τῆς Οὐαλλίας. Μὲ παρεκάλεσε νὰ κηρύξω τὴν ἔναρξιν ἐν ὀνόματι αὐτῆς καὶ νὰ εὐχηθῶ εἰς τὸ Κολλέγιον πᾶσαν ἐπιτυχίαν. Πλὴν αὐτοῦ καὶ ἡ μήτηρ μου ἡ Βασίλισσα, μοῦ ἀνέθεσε νὰ ἐκφράσω τὸ βαθὺ ἐνδιαφέρον, ὅπερ αἰσθάνεται διὰ τὸ Κολλέγιον αὐτὸ καὶ νὰ εὐχηθῶ εἰς τὰς φοιτητρίας εὐτυχίαν καὶ πρόοδον.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ **Ὄλγα Κούζη**

ΟΜΙΛΙΑΙ ΣΚΕΛΕΤΩΝ

Μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ περιβόλι, στολισμένο μὲ ἄγνωστα στὴ γῆ μας λούλουδα, φυτευμένα 'στὴς ποιὸ παράξενες γάστρες, σὲ κρανία σπασμένα καὶ σὲ κόκκαλα ἀποξηραμμένα, καὶ περιτριγυρισμένα ἀπὸ κατάμαυρα καὶ ψηλὰ κυπαρίσσια, ἔρχονται κάθε βράδυ οἱ σκελετοὶ καὶ κάνουν τὸν περίπατό τους. Ἐκεῖ ἀκοῦς τοὺς ποιὸ παράξενους διαλόγους τὴς ποιὸ φανταστικὲς ὁμιλίες.

Μιὰ βραδειὰ πένθιμη, χωρὶς ἀστέρια καὶ φεγγάρι, ἀνάμεσα στὸ σφύριγμα τοῦ ἀγέρα, ποῦ περνοῦσε μέσα ἀπ' τὰ σφιχτοδεμμένα κλαδιὰ τῶν μαύρων κυπαρισσιῶν, ἄκουσα τὴς ὁμιλίες τριῶν σκελετῶν ποῦ ἤτανε μέσα στὸ περιβόλι καὶ οἱ ὁποῖοι βέβαια ἤτανε σκελετοὶ νέων ἀνθρώπων. Διηγούντανε πῶς ἦρθε στὸν καθένα τους ὁ θάνατος, τὶς χαρὲς καὶ τὴ λύπη ποῦ αἰσθάνονταν στὸν ἐρχομό του, πῶς τὸν προσκαλοῦσαν μὲ τὰ ποιὸ χαϊδευτικὰ λόγια καὶ τὰ ποιὸ γλυκὰ ὀνόματα καὶ πῶς μὲ φρίκη καὶ πόνο ζητοῦσαν νὰ τὸν ἀποφύγουν, ὅσο τὸν ἔβλεπαν νὰ πλησιάζῃ· καὶ τὴν ζήλεια καὶ τὸ μῖσος ποῦ εἶχαν γιὰ ὅσους ἔμεναν στὴ γῆ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς σκελετοὺς εἶπε : ἴσως δὲν ἔρχεται σὲ ὅλους μὲ τὴν ἴδια μορφή· σὲ μένα παρουσιάζονταν μὲ σχῆμα γυναίκας, τῆς γυναίκας ποῦ δηλητηρίασε ὅλη μου τὴ ζωή· ἐρχότανε κάθε βράδυ ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα καὶ ἁπλόνοντας τ' ἀραχνιασμένα χέρια της ἄνοιγε μιὰ μυστικὴ πόρτα καὶ μοῦ ἔδειχνε τὴν εἰκόνα τῆς εὐτυχισμένης της ζωῆς, ποῦ ἀπολάμβανε θανατόνοντας τὴν δική μου. Τῆς ζητοῦσα χάρι, τὴν παρακαλοῦσα νὰ παύσῃ τὸ μαρτύριο· τίποτα, ἤθελε νὰ μὲ βασανίζῃ, ἀπολάμβανε τὴν μεγάλη εὐτυχία ποῦ αἰσθάνονται οἱ μοχθηρὲς ψυχὲς σὰν βλέπουν τὸ αἷμα τῶν ἄλλων νὰ τρέχῃ σταλαγματιά, καὶ μέσα σ'αὐτὸ νά βάφουν τὰ μαραμμένα καὶ

ὠχρὰ χείλια τους. Ναί! παρακαλοῦσα τὸν θάνατο γυναῖκα, νὰ πάψῃ τὸ μαρτύριο καὶ πάλεσα μὲ ὅλες τὴς δυνάμεις μου. Μὰ ἡ λύπη καὶ ἡ ζήλεια ποῦ μοῦτρωγαν τὴν ψυχὴν ἤταν τόσο μεγάλες, ποῦ πόθησα τὸν θάνατο, μὲ πόθο μεγάλο, ἀφάνταστο καὶ τὸν παρακαλοῦσα νἀρθῇ νὰ μὲ λευτερώσῃ. Ὁ πόθος μου ἔγινε, ἀλλὰ δὲν τέλειωσε ἕως ἐδῶ τὸ μαρτύριο, γιατί ὁ θάνατος γυναῖκα ἔμεινε στὴ γῆ καὶ χαίρεται τὴς χαρὲς ποῦ μοῦ ἔκλεψε. Ὠ! ἂν μποροῦσα νὰ τὴν σείρω ἐδῶ μαζῆ μου νὰ τὴν βλέπω ὅμοια μου μακριὰ ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ὄχι ὄχι... καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴ διήγησί του, ἔτρεμε ὁλάκερος καὶ γέμισε ὁ ἀγέρας ἀπὸ τὴν ἀπαίσια μουσικὴ ποῦ κάνανε τὰ κόκκαλα του καθὼς τρίζανε. Ἔτρεμα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ βρισκόμουνα μὰ ἤθελα ν' ἀκούσω καὶ τοὺς ἄλλους δύο.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σιωπὴ πολὺ πένθιμη μέσα στὸ σκοτάδι ἐκεῖνο, ἄρχισε ὁ ἄλλος νὰ λέῃ : Ἐγὼ νειὸς καθὼς ἤμουνα, λαχτάραγα τὴ ζωὴ καὶ τὸ φῶς καὶ μονάχα ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου μ' ἔκανε νὰ τρέμω· τὸν ἔφευγα, μὰ 'κεῖνος μ' ἀκολουθοῦσε βῆμα μὲ βῆμα δύο χρόνια, εἶχε πάντα τὴν συνηθισμένην καὶ φριχτὴν μορφήν του, μὲ προσκαλοῦσε καὶ τέτοιο πόθο εἶχε νὰ μὲ σφίγξῃ στὴν παγωμένη ἀγκαλιά του ποῦ τὰ ἄδεια καὶ βαθουλὰ μάτια του νόμιζες πῶς ἔπαιρναν ζωὴν καὶ βγάζανε φλόγες. Εἶδες πῶς τὸ φείδι κάθεται ἀγνάντια στὸ πουλὶ καὶ τὸ κυττάζει κατάματα ὡς ποῦ τὸ ζαλίζει καὶ τὸ ρίχνει μεσοπεθαμένο κάτου ; ἔτσι καὶ 'μένα μὲ τὴν ἀπαίσια φλόγα τῶν ματιῶν του μὲ μάγεψε καὶ μ' ἔκαμε νὰ πέσω ἄθελα στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῷ ἡ ψυχή μου γεμάτη ζωὴ καὶ φῶς ζητοῦσε τὸν ἥλιο καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Σώπασε καὶ ἄρχισε νὰ γελάῃ μ' ἕνα γέλοιο, ποῦ ἤτανε φοβερώτερο καὶ ἀπὸ τὸ ποιὸ λυπητερὸ μυρολόγι.

Ὁ τελευταῖος, ὁ ποιὸ χαρούμενος καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ἐκεῖ ποῦ καθότανε στὰ πόδια ἑνὸς κατάμαυρου κυπαρισσιοῦ, γύρισε καὶ τοὺς εἶπε· σὲ μένα ὁ θάνατος ἐρχότανε πάντα μὲ μορφὴν ἀγγέλου καὶ κρίνου μαζῆ· μὲ προσκαλοῦσε μὲ τ' ἀφράτα χεράκια του καὶ μὲ τὰ δροσερὰ φυλλαράκια του, τοῦ φώναζε, τὸν προσκαλοῦσα νὰ μὲ πάρῃ μαζῆ του, τίποτα, πάντα πέταγε πολὺ μακριὰ καὶ ἔμενε μονάχος μὲ τὴν ὀπταασία ποῦ χάνονταν πέρα ἀπὸ τὰ σύγνεφα. Τὸ μαρτύριο ἤτανε μεγάλο πολύ, ὅσες φορὲς τὸν ἔβλεπα καὶ τοῦ ζητοῦσα νὰ μὲ λευτερώσῃ ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς γῆς, πάντα μ' ἔλεγε, ὄχι, μ' ἕνα τέτοιο γέλοιο ποῦ μοῦκαιγε τὴν καρδιά. Δὲν ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ μαζῆ του, μὰ ὅσο ἔμενα στὴ γῆ ὁ πόνος μου καὶ τὰ βάσανα μοῦ ἔγειναν τέτοια ποῦ μὲ λυπήθηκε καὶ μ' ἐλευτέρωσε ἀπὸ τὰ βασανιστήρια. Ὠ ! τὴν ἀφάνταστη χαρὰ καὶ εὐτυχία τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν πρὶν νὰ ρθῶ ἐδῶ, ἐσμίξαμεν στὸ ἀστροστόλιστο περιβόλι. Θυμᾶμαι ἀκόμα καμμιὰ φορὰ τὴ γῆ, μὰ τὴς χαρὲς ποῦ ἔχω ἐδῶ εἶνε πολὺ ποιὸ μεγάλες. Σώπασε καὶ τόση εὐτυχία τὸν περιτριγύριζε, ποῦ φαίνουνταν σὰν νὰ φοροῦσε φωτεινὸ στεφάνι.

Εἶχα σχεδὸν ἀπονάρκωθῆ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κινηθῶ ἀπὸ τὸν τόπον μου, ὅταν ἀνάμεσα ἀπὸ τὴς μαῦρες κορφὲς τοῦ κυπαρισσιοῦ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς εἶδα νὰ λάμπῃ χρυσοκόκκινο φῶς καὶ ἄκουσα δυνατὸ τρίξιμο κοκκάλων καὶ τὸ γνωστό μου φοβερὸ γέλοιο· καὶ χάθηκαν οἱ τρεῖς σκελετοὶ ἀπὸ μπροστά μου.

Σκελετό

Διὰ τὸ ἀκριβὲς ἀντίγραφον : **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ὅταν ἡ Ἄννα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἦτο φορτωμένη μὲ λευκὰ ρόδα. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της ἀπὸ τὸ τηλεγραφεῖον, ὅπου εἶχε δώσει δύω μακροσκελέστατα τηλεγραφήματα δι' ὧν περιέγραφε λεπτομερῶς τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων, εἶχε περιέλθει ὅλα τὰ ἀνθοπωλεῖα καὶ ἀγοράσει ὅλα τὰ λευκὰ ρόδα, τὰ ὁποῖα εὗρεν εἰς αὐτά.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐζήτησε τὸν ὑπάλληλον, εἰς ὃν εἶχεν ἀναθέσει τὴν διακόσμησιν τῆς μικρᾶς αἰθούσης τοῦ διαμερίσματός των. Ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι ὅλον τὸ δωμάτιον ἦτο στολισμένον καὶ ὅτι μόνον τὸ τραπέζι διὰ τὸ γεῦμα δὲν ἦτο ἀκόμη ἐντελῶς ἕτοιμον. Ἐτακτοποίησε τότε τὰ ἄνθη της εἰς τρεῖς μεγάλας καὶ ἀνωμάλους δέσμας, ἔβγαλε τὸ καπέλλο της, ἐπιώρθωσε τὰ μαλλιά της ἐμπρὸς εἰς ἕνα μεγάλον καθρέπτην τῆς εἰσόδου, ἔβγαλεν ἀπὸ τὰ λευκὰ ρόδα της τρία τέσσαρα εἰς τὴν ζώνην καὶ εἰς τὰ μαλλιά της καὶ ὅλη ζωή, ὅλη εὐτυχία, μὲ τὰ 'μάτια ἀστράπτοντα φλόγας, μὲ τὰ χείλη δροσερὰ καὶ ὑγρά, ὀλίγον χλωμὴ ἀπὸ συγκίνησιν, ἦτο μέσα εἰς τὸ ὁλόλευκον φόρεμά της ὡς ἀληθινὴ νύμφη τῶν ἀγρῶν, ὡς ρόδον λευκὸν μετεμψυχωθὲν σιγά, σιγὰ εἰς τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο καὶ χαριτωμένον πλάσμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ ζωὴ μόνον μειδιάματα εἶχε καὶ μόνον θωπείας.

Ἐπῆρε τὰ ρόδα της εἰς τὴν λευκὴν ἀγκάλην της καὶ ἐλαφρὰ εὐκίνητος, ὡς φευγαλέον ὄνειρον κάλλους διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα. Ὁ ὑπηρέτης τὴν παρηκολούθει μὲ βλέμμα ἀνθρώπου ὑπνωττισμένου. Καὶ ὅταν ἔπαυσε νὰ φαίνεται, ἐκεῖνος εἶχεν ἀκόμη προσηλωμένα τὰ βλέμματά του εἰς τὴν θέσιν της, ἀφῃρημένος, χάσκων, ὡς νὰ μὴν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ ὀπτασία ἐκείνη ἦτο πραγματική.—Μωρέ, *Παναγία* ἀληθινή, εἶπεν, ὡς συμπέρασμα τῆς σκέψεώς του. Ἄγγελος ! Θεός !

Τὸν μονόλογόν του διέκοψεν ἀποτόμως εἷς διανομεὺς τηλεγραφημάτων ; Mme Myrtou Hôtel d'Angleterre ἔλεγε τὸ τηλεγράφημα : Ἐδῶ, μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος ὑπέγραψεν εἰς τὸ βιβλιάριον τοῦ διανομέως.

Ἐπάνω ἡ Ἄννα εἶχε κάμει ἤδη τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδόν της εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν. Εὗρε τὸν υἱόν γερμένον εἰς τὸν ὦμον τῆς μητέρας του, ἐπάνω εἰς ἕνα μικρὸν σοφαδάκι τὸ ὁποῖον ἐσκεπάζετο ἀπὸ τὰ πλατειὰ φύλλα δύω μεγάλων λατανιῶν, τοποθετημένων ἐπάνω εἰς δύω μικρὰ τραπεζάκια. Ὅλον τὸ δωμάτιον ὡμοίαζε μίαν ὡραίαν ἀνθοσκεπασμένην σκιάδα. Κλάδοι μεγάλοι θάμνων, ἀνωμάλως τοποθετημένων εἶχαν σκεπάσει ὅλους τοὺς τοίχους καὶ τὴν ὀροφήν. Ἐνώπιον τοῦ μεγάλου καθρέπτου, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο ἀπέναντι τῆς θύρας, εἶχε τοποθετηθῆ, στρωμένος εἰς τὸ πάτωμα, ἕνας ἄλλος καθρέπτης, τοῦ ὁποίου πλαίσιον ἐσχημάτιζαν ὡραῖα χαμηλὰ φυτὰ τῶν τροπικῶν καὶ χλόαι. Χωρισμένος ἀπὸ τὸν μεγάλον μὲ πρασινάδας, τὰς ὁποίας φυσικὰ ἀντεκατόπτριζε, ὡμοίαζεν ὡς μικρὰ λίμνη γύρω τῆς ὁποίας εἶχαν φυτρώσει ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ δροσεροὶ θάμνοι. Ἐπὶ τοῦ ἀντικρυνοῦ παραθύρου εἶχεν ὑψωθῆ ὁλοπράσινος καὶ ἀνθοστολισμένος ὁ βωμὸς τῶν μαρμαρίνων θεῶν. Ὁ Ἑρμῆς ὑπερ-

εἶχε διὰ τὸ κάλλος του, ἀλλὰ τὸ ὅλον σύμπλεγμα εἰς τὴν ἀνώμαλον ταξινόμησίν του ἀπετέλει εἰκόνα τόσον γραφικήν, ὥστε ἡ Ἄννα ἔμεινε καὶ αὐτὴ ἔκπληκτος πρὸ τῆς θύρας.

Εὐθὺς ὡς τὴν εἶδαν μητέρα καὶ υἱὸς ἐκινήθησαν νὰ σηκωθοῦν. Μείνατε, ὅπως εἶσθε, νὰ σᾶς καμαρώσω ἔτσι εὐτυχισμένους. Μίαν θεσούλαν μόνον καὶ δι' ἐμέ, εἶπε καὶ ἐκάθισε κοντὰ εἰς τὴν κ. Μύρτου. Καὶ τότε μὲ εὐτυχίαν κόρης, ἐπαιτούσης θωπείας μητρικὰς ἔρριψε καὶ αὐτὴ τὸ ὡραῖο της κεφάλι εἰς τὸν ἄλλον ὦμον τῆς φίλης της. Ἤρχισε ἔπειτα νὰ σκορπᾷ τὰ λευκὰ ρόδα της ἐπάνω εἰς τοὺς δύω ὀλυμπιονίκας, ὡς ἔλεγεν.

Πόσο καλὰ εἶμαι ἔτσι! εἶπεν ἡ κ. Μύρτου, ἡ ὁποία ἠσθάνετο τὴς καρδιὲς τῶν δύω νέων νὰ ψάλλουν τὸν ὡραῖον ὕμνον τοῦ ἔρωτος, χωρὶς οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ὁ ἄλλος νὰ ἔχῃ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ θάρρος νὰ ἀφήτῃ τὸ ἄχμα αὐτὸ νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὰ χείλη του! Πόσον ὡραῖα εἶμαι ἐδῶ! ἐξηκολούθησεν ἡ εὐτυχισμένη μητέρα, καὶ πόσον σὲ ἀγαπῶ, Ἄννα μου, διὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἔκτηξιν. Αὐτὴ εἶναι ἡ δευτέρα εὐτυχισμένη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου, εἶπε καὶ ἐσιώπησε.

Τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς της ἦτο ἄγνωστον εἰς τὴν Ἄνναν, ἀλλ' οὔτε εἶχεν ἀκόμη ἐπιστῆ ἡ στιγμὴ τῆς ἀποκαλύψεώς του. Οὔτε εἰς αὐτὸν τὸν υἱόν της δὲν ἦτο γνωστὸν εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας του. Ἄλλοτε ὅταν ἦτο μικρὸ παιδάκι καὶ εἶχεν ἀρχίσει νὰ ψελλίζῃ τὴν πρώτην του προσευχήν, τὸν εἶχε διδάξει νὰ προσεύχεται καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ πατέρα του. Ἀλλ' ὅταν ἀργότερα τὸ πκιδάκι εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐρωτᾷ ποῦ ἦτο ὁ πατέρας του, ἡ κ. Μύρτου τοῦ ἀπήντησεν.

— Ὁ πατέρας σου, παιδί μου, εἶναι πολὺ μακρὰν μας. Εἶναι ὡς νὰ μὴν εἶνε δι' ἡμᾶς.

Καὶ τόσον εἶχε κλαύσει μετὰ τὰς λέξεις αὐτάς, ὥστε τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐλάτρευε τὴν μητέρα του, δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐρώτησίν του. Βραδύτερον ὅταν εἶχε συμπληρώσει τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ μητέρα του ἐνῷ ἕνα πρωὶ τὸν ἐθωπευεν, αἴφνης ἐφάνη καταληφθεῖσα ὑπὸ ὑπερτάτης συγκινήσεως, Εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα

Καὶ τότε εἰς μίαν στιγμὴν ἐπιβαλλομένης πλέον ὑποχρεώσεως νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπεν εἰς τὸν υἱόν της τὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου της, ἀφηγήθη ὅτι ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Ἀνατολὴν τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἤθη ἦσαν ὅλως διάφορα ἀπὸ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀμερικῆς. Ὅτι ἐκεῖ ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἰργάζετο, δὲν ἐτιμᾶτο, ὅσον ἡ ἄργος, ὅτι τὰ χρήματα καὶ ὁ πλοῦτος ἐθεωροῦντο ὡς ἀπαραίτητα προσόντα διὰ τὸν γάμον τῆς κόρης, ὅτι τοὺς γάμους ἐν γένει τοὺς συνῆπταν οἱ γονεῖς μᾶλλον τῶν νέων κατὰ τὰς ἰδίας βλέψεις καὶ τὰ ἴδια συμφέροντα. Καὶ διηγήθη πῶς αὐτὴ περιεφρόνησε τὸ καθεστὸς αὐτό, καὶ πῶς ἐτιμωρήθη διὰ τὴν περιφρόνησιν αὐτήν, εὑρεθεῖσα εἰς τὴν ἀνάγκην ὀλίγας μετὰ τὸν γάμον της ἡμέρας νὰ ἐκπατρισθῇ, νὰ φύγῃ μακρὰν τοῦ ἀγαπημένου συζύγου, διότι ἠσθάνθη ὅτι τὸ μέλλον του θὰ κατεστρέφετο ἕνεκα τοῦ γάμου του, ὅτι καὶ ὁ ἔρως του θὰ ἐμειοῦτο ἕνεκα τῆς ἀδυναμίας της νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ζωήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ὀπισθοδρομικότης τῆς Ἀνατολῆς καταδικάζει τὴν γυναῖκα. Δὲν ὡμίλησεν οὔτε διὰ τὴν προδοθεῖσαν ἀγάπην της, οὔτε διὰ τὰς πλεκτάνας καὶ τὰς ῥαδιουργίας τῶν συγγενῶν τοῦ ἀνδρός της. Τὸ ἄδικον ἐφαίνετο ὡς νὰ προήρχετο μᾶλλον ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της, ζητοῦσα συγγνώμην ἀπὸ τὸν υἱόν της, διότι αὐτὴ ἔπταισε ἐὰν ἀνετράφη χωρὶς πατέρα.

Τὸ παιδὶ ἔμεινε σκεπτικὸν ὀλίγον καὶ ἔπειτα μεταξὺ δύο φιλημάτων, ἀπήντησε: Σὲ εὐχαριστῶ, διότι δὲν ἔμεινες εἰς τὸν τόπον αὐτόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ἐκτιμοῦν γυναῖκας ὡς ἐσένα. Θὰ ἤσουν ἔνοχος ἐὰν μὲ ἄφηνες νὰ ἀνατραφῶ καὶ ἐγὼ μὲ τοιαύτας ἰδέας. Ἀλλ' ὁ πατέρας μου δὲν σὲ ἐζήτησε; δὲν σὲ ἠκολούθησε; δὲν σὲ ἠγάπα λοιπόν; Καὶ ἐμὲ δὲν μὲ ἀγαπᾷ; Δὲν ἐπόθησε νὰ μὲ ἰδῇ;

Ἐματαίωσα ὅλας τὰς ἀναζητήσεις του. Ἀγνοεῖ ὅτι ἔχει υἱόν.

Ὁ νέος ἐφαίνετο στενοχωρημένος. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐφοβήθη μήπως ὁ πατέρας του εἶχε νυμφευθῇ εἰς δεύτερον γάμον, μήπως ἡ πτωχὴ μητέρα του, τὴν ὁποίαν πολὺ συχνὰ ἠσθάνετο δυστυχῆ, εἶχεν ὑποστῆ τὴν πικρίαν τῆς ζηλοτυπίας. Φοβούμενος μήπως ἀναζέσῃ πληγὴν πόνου, δὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς ἀπευθύνῃ τὴν ἐρώτησιν αὐτήν.

Ἀλλ' ἐκείνη, ἐννοήσασα τὴν σκέψιν του, προσέθηκε: Ὁ πατέρας σου, ἂν καὶ ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ τὸ διαζυγιον, δὲν τὸ ἐζήτησε.

Ὥστε .....

Ὥστε ὅταν θὰ εἴμεθα πολὺ πλούσιοι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μας καὶ οἱ δύο, ὅταν θὰ εἶσαι τοιοῦτος, ὁποῖος φιλοδοξῶ νὰ γίνῃς, τότε .... ἐὰν τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίσῃ, ἴσως ὑπάγωμεν νὰ τὸν εὕρωμεν.

Ὁ νέος ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε ζήσει μὲ τὸ ὄνειρον αὐτό. Ἡ μητέρα του ἦτο πολὺ εὔπορος, ἀλλ' ὄχι καὶ πλουσία. Ἐκέρδιζε δύο καὶ τρεῖς χιλ. δολλάρια τὸν μῆνα, εἶχε δὲ καὶ ἀποταμίευμα, τοῦ ὁποίου τὸ εἰσόδημα τὴν ὑπερήρκει διὰ νὰ ζήσῃ μὲ μεγάλην ἄνεσιν. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ γίνουν πλούσιοι, εἶχεν εἴπει ἡ μητέρα του. Δι' αὐτὸ εὐθὺς ὡς ἐτελείωσε τὸ Λύκειον, ἐζήτησε νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν σχολὴν τῶν μηχανικῶν. Μόνον μὲ καμμίαν μηχανικὴν ἀνακάλυψιν, ἐσκέπτετο, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀμέσως πλούσιος.

Ἔπειτα ἤθελε νὰ γίνῃ πλούσιος, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ νυμφευθῇ καὶ τὴν Ἄνναν Δούαλ, τὴν παιδικήν του φίλην, ἡ ὁποία εἶχε συνειθίσει νὰ ζῇ μέσα εἰς τόσον πλοῦτον. Δὲν εἶχε σκεφθῆ ποτὲ ὅτι ἠδύνατο νὰ πλουτήσῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκά του. Τοιαῦται σκέψεις δὲν χωροῦν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν Ἀμερικανοπαίδων. Καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀνατραφῆ ὡς Ἀμερικανός. Ἡ μὶς Δούαλ θὰ ἐλάμβανεν ἐν νυμφικὸν δῶρον ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ τὰ εἰσοδήματά του θὰ ἐχρησιμοποίει ὅπως αὐτὴ ἤννοει. Ἀλλ' αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἔχῃ πολλά, ἔπρεπε νὰ κερδίζῃ πολλὰ, διὰ νὰ μὴν ὑποτεθῇ ὅτι ἐξ ὀπισθοβουλίας ἔκαμνε τὸν γάμον του.

Δύω ἔτη εἶχαν συμπληρωθῇ, ἀφ' ἧς ἐποχῆς εἶχεν ἐγγραφῆ εἰς τὴν σχολὴν τῶν μηχανικῶν, ὅταν ἀπεφασίσθη τὸ ταξείδιον διὰ τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Εἶχε τόσον θυμασίως ἐργασθῆ ὥστε ἡ μητέρα του καὶ ἀπὸ νοσταλγίαν πρὸς τὴν πατρίδα της, ἀλλὰ καὶ ὡς βραβεῖον πρὸς τὸν υἱόν της, εἶχε προτείνει τὸ ταξείδι αὐτό. Μεταξὺ των δὲν εἶχε γίνει διόλου λόγος διὰ τὸν πατέρα του. Ἡ μητέρα του εἶχεν εἴπει: θὰ κανονίσω τὸ ταξείδι μας μὲ τρόπον, ὥστε νὰ ἀπολαύσωμεν

ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. Καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἀπελάμβανε πολύ.

Ὅταν ἡ Ἄννα ἔμαθε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν των εἶχεν εἴπει ἀτλούστατα, *θὰ ἔλθω καὶ ἐγώ*. Καὶ τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς τὸ τραπέζι εἶχεν ἀναγγείλει εἰς τὸν πατέρα της τὴν ἀπόφασίν της.

— Ἀλλὰ ἐξεκουράσθης παιδί μου, ἀπὸ τὸ περυσινὸν ταξείδι; τὴν ἠρώτησεν ὁ πατήρ της.

—Δὲν εἶχα ποτὲ κουρασθῆ, Διότι, πατέρα μου, δὲν κουράζεται κανεὶς ὅταν ζῇ. Καὶ ἐγὼ ζῶ μόνον ὅταν ταξειδεύω. Διατὶ νὰ εἶσαι τόσον πλούσιος, ὥστε νὰ μὴ εὑρίσκω τρόπον νὰ ἐργάζωμαι πλησίον σου καὶ νὰ σὲ βοηθῶ; Θὰ ὑπάγω εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἂν μοῦ ἀρέσῃ ἡ πόλις, θὰ συνεχίσω ἐκεῖ τὰς ἀρχαιολογικάς μου σπουδάς,

— Πότε ἀναχωρεῖς; ἠρώτησεν ὁ πατέρας;

—Τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα μαζὺ μὲ τὴν κ. Μύρτου.

Καὶ τὴν ἑπομένην ἑβδομάδα εἶχαν πραγματικῶς ἀναχωρήσει.

* * *

Ἀπὸ τὴν εὐτυχῆ ἔκστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἡ κ. Μύρτου καὶ οἱ δύο νέοι ἦσαν βυθισμένοι, τοὺς ἀπέσπασεν ἕνα δειλὸν κτύπα τῆς θύρας. Ἡ Ἄννα ἐσηκώθη καὶ ἐν προκίσθημα θλιβερὸν ἐπίεσε διὰ μιᾶς τὴν ψυχήν της. Τῆς ἐφάνη ὡς νὰ ἠπειλεῖτο ἡ εὐτυχία καὶ τῶν τριῶν των, ὡ; τὸ κτύπημα ἐκεῖνο νὰ κατέστρεφε τὸ ὡραῖον σχέδιον τῆς ἑορτῆς τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

—Ἐμπρὸς, εἶπε, διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν, διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς ξένος καὶ ἀδιάφορος εἰς τὸ ἄδυτον τῆς χαρᾶς των.

Ὁ ὑπηρέτης ἐφάνη, φέρων ἐπάνω εἰς ἕνα δίσκον ἓν τηλεγράφημα. Ἡ Ἄννα ἔρριψεν ἓν βλέμμα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὸ ἔτεινε ἀνήσυχος πρὸς τὴν κ. Μύρτου.

Ἐκείνη τὸ ἤνοιξε, τὸ διέτρεξε μὲ τὸ βλέμμα καὶ ἔπειτα ἄφησε τὸ χαρτὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια της. Καὶ αὐτὴ ἡ εὐτυχία μου δὲν διήρκεσε πολύ, εἶπε ὡς καὶ ἡ ἄλλη.

Ὁ Νῖκος ἐδίσταζε νὰ ἀναγνώσῃ. Ἡ Ἄννα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ.

Ὁ νέος ἐκτύπησεν ἀμέσως τὸν κώδωνα. Μητέρα μου, εἶπεν ἔπειτα, δὲν πρέπει νὰ ἀπελπισθῶμεν ἀκόμη. Τὸ τηλεγράφημα ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε τόσον ἀπελπιστικόν. *Μητέρα ἀσθενής, ἐπισπεύσατε ἄφιξιν. Σᾶς ζητεῖ* »

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐφάνη ὁ ὑπηρέτης. Πότε ἀναχωρεῖ ἀτμόπλοιον διὰ Brindisi, ἠρώτησεν.

—Αὔριον τὸ βράδυ ἀπὸ τὰς Πάτρας τὸ Ἰταλικόν.

— Ὥστε προφθάνομεν ἂν φύγωμεν αὔριον τὸ πρωὶ μὲ τὸν σιδηρόδρομον;

— Ἡ ἀπόψε εἰς τὰς ἐννέα μὲ τὸ ἀτμόπλοιον, διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

— Ἀπόψε, ἀμέσως, εἶπεν ἡ κ. Μύρτου. Προτιμῶ τὴν θάλασσαν. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἤρχισε νὰ συνάξῃ τὰ πράγματά της.

Ἡ Ἄννα ἦτο πολὺ ταραγμένη. Δὲν εὕρισκε ὀρθὸν νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν κ. Μύρτου εἰς τὸ δυστυχισμένον αὐτὸ ταξείδι της. Ὁ πατέρας της θὰ τὴν ἀπεδοκίμαζε βεβαίως. Ἡ Ἄννα ἔκαμνε πάντοτε αὐτὸν τὸν συλλογισμόν. Ὁ πατέρας της δὲν τὴν εἶχε ποτὲ ἐμποδίσει εἰς τίποτε. Ἀλλὰ ἐπεδοκίμαζεν ἢ ὄχι τὰς σκέψεις της. Ὅταν ἦτο μακρὰν, ταξειδεύουσα μόνη ἢ μὲ συνοδόν, πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ τί ἐσκέπτετο πῶς θὰ τὸ ἔκρινεν ὁ πατήρ της. Εἶχεν ἐπιδοκιμάσει τὸ εἰς τὰς Ἀθήνας ταξείδι της μὲ τὴν συνοδείαν τῆς κ. Μύρτου καὶ τοῦ υἱοῦ της ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μιᾶς ἐθνικῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἑορτῆς, ὁποία ἦτο ἡ τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Εἶχεν ἐπιδοκιμάσει ἀκόμη καὶ τὴν ἀπόφασίν της νὰ μείνῃ εἰς Ἀθήνας, ὅπως ἀκούσῃ ἀρχαιολογικὰ μαθήματα εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Σχολήν. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ ἐπεδοκίμαζε τὴν ἀναχωρησίν της εἰς Βενετίαν, διότι ἡ κ. Μύρτου θὰ μετέβαινεν ἐκεῖ, ὅπως παραστῇ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς μητρός της. Λοιπὸν δὲν ὤφειλε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἡ ἀπόφασίς της ἐλήφθη.

Ἐκάλεσε τὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της θαλαμηπόλον καὶ τὴν διέταξε νὰ συνάξῃ καὶ ἑτοιμάσῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ νέου φίλου της, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε δὲν εἶχε προφθάσει οὔτε νὰ ἀνοίξῃ καλὰ-καλὰ τὴν βαλίτζαν του. Διέταξεν ἔπειτα τὸν ὑπηρέτην νὰ παραθέσῃ τὸ προετοιμασθὲν γεῦμά της εἰς μίαν τράπεζαν τοῦ ἑστιατορίου καὶ νὰ διανείμῃ εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς τοὺς διαμένοντας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ λαβόντας μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας νὰ ἐπισκεπτήριά της, εἰς τὰ ὁποῖα ἐσημείωσεν ἰδιοχείρως: Ἐπροτιθέμην νὰ συγγευματίσω μαζῆσας. Ἐν δυστύχημα οἰκογενειακὸν μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀπουσιάσω ἀπόψε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Παρακαλῶ τὴν Mrs Devis νὰ μὲ ἀντιπροσωπεύσῃ εἰς τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον προσφέρω εἰς τιμὴν τῶν νικητῶν συμπολιτῶν μου».

Ἔπειτα διέταξε νὰ ἑτοιμασθῇ εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τὸ τεῖον καὶ μετ' ὀλίγον καὶ οἱ τρεῖς των λυπημένοι καὶ κατηφεῖς ἐλάμβαναν τὰς θέσεις των διὰ τὸ τσάϊ. Ἐντὸς μόλις ὀλίγων στιγμῶν, ὡς νὰ εἶχε φυσήσει τὸ ψυχρὸν φύσημα τοῦ θανάτου, μέσα εἰς τὴν ἀνθοστολισμένην ἐκείνην φωλεὰν τὴν ὁποίαν εἶχε προετοιμάσει μὲ τόσην λαμπρότητα ἡ Ἄννα εἰς τιμὴν τοῦ φίλου καὶ συμμαθητοῦ της, ἡ μικρὰ αἴθουσα παρίστα εἰκόνα θλιβεράν, τὴν ὁποίαν δὲν ἴσχυαν νὰ ζωογονήσουν οὔτε τὰ ἄνθη, οὔτε τὸ παντοῦ σκορπισμένον πράσινον, οὔτε ἡ χάρις τῶν λευκῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι τόσον γραφικῶς διεγράφοντο μέσα εἰς τὰ χλοερὰ φυλλώματα καὶ τὰ τεχνητὰ ἀνθύλια τῆς αἰθούσης.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀλκισθένη. Διάσημος ἀρχαία Ἑλληνὶς ζωγράφος διακριθεῖσα μεταξὺ τῶν ἐπιφανεστέρων ἀνδρῶν ζωγράφων τῆς ἐποχῆς της. Ἀπέθανε νεωτάτη, χωρὶς νὰ περισωθοῦν ἔργα της. Ἀναφέρεται ὅμως παρὰ πλείστων συγγραφέων.

Ἀλδρούδη, κόμησσα τοῦ Βερτινόρο, διάσημος ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ρητορικὴν της δεινότητα. Κατήγετο ἀπὸ τὴν μεγάλην ρωμαϊκὴν οἰκογένειαν τῶν Frangipani, ἔμεινε νεωτάτη χήρα καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πλουσίας κομητείας της, ἣν διῴκησε μετὰ φρονήσεως. Κατώρθωσεν αὐτὴ μετὰ τῶν ἀνδρῶν της καὶ μετὰ τοῦ γείτονός της Γουλιέλμου Ἀβαλάρδη νὰ διαλύσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἑλληνοκρατουμένης πόλεως Ἀγκῶνος ἀπὸ τοὺς Βενετοὺς καὶ τὸν Φρειδερῖκον τὸν 1ον. Τὴν κατοχὴν τῆς πόλεως ταύτης ὡς ναυτικοῦ λιμένος εἶχον ἐπιδιώξει οἱ Ἕλληνες αὐτοκράτορες

τοῦ Βυζαντίου, περὶ τὰ μέσα τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος διὰ νὰ ἐπιτηροῦν τοὺς Λομβαρδούς, οἱ ὁποῖοι ἐστασίαζαν συχνὰ κατὰ τῶν Γερμανῶν αὐτοκρατόρων καὶ ἴσως ἐν δεδομένῃ στιγμῇ νὰ διεκδικήσουν καὶ αὐτοὶ δικαιώματα ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, ἀφοῦ ἡ Ρώμη ἦτον ἡ ἀρχαία των πρωτεύουσα. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγκῶνος, πεπειραμένοι Ἕλληνες ναυτικοί, εἶχον εἰς χεῖράς των ὅλον τὸ ἐμπόριον τῆς Ἀδριατικῆς καὶ ἠνώχλουν πολὺ τοὺς Βενετοὺς εἰς ὅλας τὰς ναυτικὰς κινήσεις των. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Φρειδερῖκος εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι ὁ Ἕλλην αὐτοκράτωρ Ἐμμανουὴλ Κομνηνὸς ἦτο εἰς διαπραγματεύσεις μὲ τὸν πάπαν Ἀλέξανδρον III ἵνα δι' αὐτοῦ ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων. Ἵνα λοιπὸν κατασυντρίψῃ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικὴν δύναμιν ὁ Φρειδερῖκος συνενοήθη μετὰ τῶν Βενετῶν, ὅπως αὐτὸς μὲν διὰ ξηρᾶς, καταβιβάζων στρατεύματα ἐκ Λομβαρδίας· ἐκεῖνοι δὲ διὰ τοῦ στόλου των πολιορκήσουν τὴν Ἀγκῶνα μέχρι ἐντελοῦς ἐκπορθήσεως. Ἀλλ' οἱ ἕλληνες τῆς Ἀγκῶνος δὲν παρεδίδοντο. Τρεῖς μάλιστα ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων κατοίκων τῆς πόλεως, ἐφωδιασθέντες μὲ πολὺν χρυσόν, κατώρθωσαν νὰ διέλθουν κολυμβῶντες τὸν Βενετικὸν στόλον καὶ νὰ διαιπεραιωθοῦν εἰς τὴν Φεράραν, τοῦ δουκὸς τῆς ὁποίας ἐπεκαλέσθησαν τὴν συνδρομήν, ὡς καὶ τῆς Ἀλδρούδης κομήσης τοῦ Βερτινόρο. Πρόθυμος αὐτὴ καὶ ἐκεῖνος ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων των καὶ μὲ τὰ χρυσᾶ λάβαρά των ἐνεφανίσθησαν μετά τινας ἡμέρας εἰς τοὺς λόφους τοὺς κειμένους ἀπέναντι τῶν Γερμανῶν πολιορκητῶν. Ἐπλησίαζεν ἤδη νὺξ καὶ τῇ διαταγῇ τῆς Ἀλδρούδης ὅλοι οἱ στρατιῶται ἐνέπηξαν ἐπὶ τῶν λογχῶν τρεῖς καὶ τέσσαρας δᾷδας ἀνημμένας. Ἀντιληφθέντες οἱ ἐχθροὶ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου κινουμένων φώτων ἐξέλαβον τὴν δύναμιν τῶν ἐλθόντων εἰς βοήθειαν τῶν πολιορκουμένων πολὺ μεγαλειτέραν τῆς πραγματικῆς, ἐγκατέλειψαν ἀμέσως τὰς θέσεις των καὶ ἐστρατοπέδευσαν πολὺ μακρὰν τῆς πόλεως λύσαντες τὴν ἐπαύριον τὴν πολιορκιαν. Ὁ λόγος ὃν ἀπηύθυνεν ἡ Ἀλδρούδη τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρὸς τοὺς στρατιώτας της ἔμεινεν ἀξιοσημείωτος εἰς τὰ στρατιωτικὰ χρονικὰ τῆς πόλεώς της. «Στρατιῶται, εἶπεν· ἐνθαρρυνομένη ἀπὸ τὴν θείαν χάριν, ἀποφασίζω νὰ σᾶς ὁμιλήσω, ἂν καὶ δὲν ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια γυναῖκες νὰ λαμβάνουν τὸν λόγον καὶ νὰ ἀπευθύνωνται εἰς στρατιάς. Ὅ,τι θὰ σᾶς εἴπω, θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ, ἔστω καὶ ἂν ἡ ὁμιλία μου θὰ στερῆται τῶν ρητορικῶν σχημάτων καὶ τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν, αἵ ὁποῖαι κοσμοῦν τοὺς λόγους τῶν ἐπιφανῶν ρητόρων. Πολὺ συχνά, εἶπεν, οἱ ἁπλοῖ λόγοι ἰσχύουν περισσότερον εἰς τὸ πνεῦμα, παρὰ οἱ κολακεύοντες τὴν ἀκοήν, χωρὶς πολλὴν ἔννοιαν. Πρέπει νὰ ἐννοήτητε ὅτι δὲν σᾶς ὡδήγησα ἐδῶ ἀπὸ πλεονεξίαν. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου μου, βασιλεύω ἐπὶ τῆς κομητείας μου, λατρευομένη ἀπὸ τὸν λαόν μου. Ἔχω μέγαρα, πόλεις καὶ κώμας πλουσίας, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ αὐξήσω τὸν πλοῦτόν μου.

Τὰ δάκρυα μόνον καὶ ἡ ἀπελπισία τῶν εὐγενῶν καὶ ἀδίκως πασχουσῶν γυναικῶν τῆς Ἀγκῶνος ἐκίνησαν τὴν συμπάθειάν μου. Ἐξεστράτευτα διὰ νὰ συνδράμω ἀνθρώπους, ἀφανισμένους ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἐξηντλημένους ἀπὸ τοὺς κόπους μακρῶν μαχῶν, ἀνθρώπους ἀναξίους νὰ πάσχουν, ἀφοῦ ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των. Καὶ σεῖς, πολεμισταὶ τῆς Λομβαρδίας καὶ τῆς Ρουμανίας, οἱ ὁποῖοι πάντοτε διεκρίθητε διὰ τὴν πίστιν σας πρὸς τοὺς ὅρκους σας, διὰ τὸν αὐτὸν μὲ ἐμὲ ἐξεστρατεύσατε σκοπόν. Εὑρεθῆτε ὑπὸ τὰ ὅπλα εὐθὺς πάντοτε εἰς μειδίαμα, ἕνεκα τοῦ εὐθύμου χαρακτῆρος της.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐργασίαν εἶχε προσδληθῆ, ὑπὸ ἀναιμίας καὶ ὁ ἐξάδελφός της Πέτρος; διερχόμενος ἐκ Παρισίων τὴν εἶδε τόσον ὠχρὰν καὶ ἀναιμικὴν, ὥστε τὴν προσεκάλεσε νὰ διέλθῃ ἕνα μῆνα εἰς τὴν ἐν Βουργουνδίᾳ ἔταυλίν του. Ὁ ἐξάδελφος ἦτο γεροντοπαλλήκαρον πεντήκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν, εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν διὰ τὸ Τράνσδααλ, ὁπόθεν ἐπανῆλθε πλούσιος καὶ κατώκησε εἰς τὴν ἔπαυλιν αὐτήν, ἐν ᾗ πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν διέμενεν ἀνιῶν μέχρι θανάτου ὡς ἐκ τῆς μονήρους καὶ ἐγωϊστικῆς ζωῆς, ἣν ἀναγκαστικῶς διῆγε.

Αἴφνης ἐκρούσθη ἡ θύρα. Εἰσέλθετε! ἀνέκραξεν ἡ νέα.

Ἦτο ἡ Φανή, ἡ γηραιὰ θεράπαινα τοῦ Πέτρου, φέρουσα εἰς τὴν κλίνην της τὸ πρόγευμά της. Ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου εὐώδη καὶ ἀχνίζουσαν σοκολάταν.

Ἐρρόφησεν ἡδέως τὴν σοκολάταν της, εὐχαριστημένη ἐκ τῆς περιστοιχιζούσης αὐτὴν πολυτελείας.

* * *

Ἡ πρωὶ ἡμέρα διῆλθε μαγευτική.

Ὅτε περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς πρωΐας συνήντησε τὸν Πέτρον, ἀνεφώνησε· Ζητῶ συγγνώμην, ἐξάδελφέ μου! ἐκοιμήθην πολύ.

Ἀλλ' αὐτὸς εὔχαρις καὶ δροσερὸς ἐκ τῆς πρωϊνῆς πορείας του εἰς τὰς ἀμπέλους του, ἀνέκραξεν.

Καλὰ ἔκαμες, μικρά μου. Ἔχομεν ἀκόμη δύο ὥρας μέχρι τοῦ γεύματος· ἔρχεσαι νὰ ἴδῃς τὸν κῆπόν μου;

Ἐδέχθη μετὰ προθυμίας τὸν βραχίονα τοῦ Πέτρου, ὅστις εὐτυχὴς διὰ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς νεαρᾶς ἐξαδέλφης ἐφλυάρει, δεικνύων εἰς αὐτὴν τὰ ὡραῖα καὶ σπάνια ἄνθη, τὰ ὁποῖα ὡς ἀληθῆς φιλανθὴς ἐκαλλιέργει ἐν τῷ κήπῳ του.

Ἡ Μαρία ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο.

Τὴν μεσημβρίαν ἔραγαν, ὑπηρετούσης τῆς Φανῆς, ποικίλα καὶ ἐκλεκτὰ φαγητά. Μετὰ τὸ γεῦμα ὠνειροπόλουν ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΜΑΡΙΑ

Frédéric Berthold

Ὅταν ἐξύπνησε τὸ πρωΐ, ἔστρεψε γύρῳ της μετ' ἀπορίας τοὺς ὀφθαλμούς; εἰς τὰ πολυτελῆ ἔπιπλα καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ παραπετάσματα τοῦ εὐρυχώρου δωματίου τῆς ἐπαύλεως. Ἠσθάνθη διατρέχουσαν τὸ σῶμά της ἡδεῖαν καὶ εὐχάριστον αἴσθησιν ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῶν λεπτῶν κλινοσκεπασμάτων. Ἔπειτα συνερχομένη ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης ψιθυρίζουσα.

«Ὦ θεέ μου!.. θὰ εἶνε ἀργά!.. καὶ τὸ κατάστημα!.. Ἀλλὰ ἀμέσως ἐνθυμηθεῖσα. «Ποῦ ἔχω λοιπὸν τὸν νοῦν μου, εἶπε, δὲν εὑρίσκομαι πλέον εἰς Παρισίους.

Καὶ ἐπλάγιασεν ἐκ νέου. «Ὄχι εὑρίσκομαι εἰς τὴν Βουργουνδίαν, εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ ἐξαδέλφου Πέτρου. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἦλθε καὶ μὲ παρέλαβε μὲ τὴν ἅμαξάν του καὶ μὲ ἔφερεν ἐδῶ. Τὶ ὡραῖα ποῦ εἶνε ἐδῶ! Καὶ ὀκνηρὰ μὴ βιαζομένη νὰ ἐγερθῇ, ἀνεπόλησεν εἰς τὸν νοῦν της τὸν μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπίπονον καὶ μονότονον βίον της. Πολλὰ παιδιὰ καὶ ἐργασίαι διηνεκεῖς ἐσκέπτετο· ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ θάνατος τοῦ πατρός της ἐδύθισαν εἰς τὴν δυστυχίαν τὴν πολυμελῆ οἰκογένειάν του. Ὅλοι ἠναγκάσθησαν νὰ ἐργασθοῦν καὶ αὐτὴ ἡ πρεσδυτέρα εἰσῆλθεν ὡς ταμίας εἰς ἓν ζαχαροπλαστεῖον.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο μονότονα καὶ θλιβερά, ἠγείρετο εἰς τὰς ἕξ ὥρας τῆς πρωΐας χειμῶνα καὶ θέρος, μὴ ἀπολαμδάνουσα οὐδεμίαν διασκέδασιν, μὴ γνωρίζουσα ἄλλον ὁρίζοντα παρὰ τὸν περιδάλλοντα τὰς βιτρίνας τοῦ καταστήματος.

Ἦτο ἤδη εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν καὶ ἂν καὶ δὲν εἶχε κανονικὰ χαρακτηριστικά, ἦτο ὅμως ζωηρὰ μελαγχροινὴ καὶ κομψή. Τὰ χείλη της ἠνοίγοντο ὡς ἐξημερώσῃ, ἵνα ὁ ἥλιος ἀνα-έλλων χαιρετίσῃ τὴν νίκην, ἣν ὁ θεὸς τῆς δικαιοσύνης ὑπόσχεται εἰς τὸν ζῆλόν σας ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς λαοῦ τῆς Ἀγκῶνος.

Καὶ ἀληθῶς μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἡ πολιορκία εἶχε λυθῆ καὶ ἡ κόμησσα Ἀλδρούδη ἐδέχθη τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἔσωσε.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΕΞΟΧΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

... Ἡ ἀμφιλύκη ἤρχιζε νὰ χρωματίζῃ τὸν οὐρανὸν μὲ τὰ χρώματα τὰ ὑπέροχα τῆς δύσεως, μὲ τὰς λαμπρὰς ἀνταυγείας τοῦ πορφυροῦ, μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς φωτοσκιάσεις τοῦ ροδίνου.

Ὑπεράνω τοῦ ἐκτεταμένου ὁρίζοντος τῆς ἐξοχῆς, ἐν ᾗ κεκμηκυῖαι ἐπλανῶμεν τὰ βήματά μας, ἠωρεῖτο ἡ γλυκεῖα μελαγχολεία τῆς δείλης, καὶ ἡ ὀδύνη ἡ ἀόριστος σβεννυμένης ἡμέρας, μιᾶς ἡμέρας ξανθῆς καὶ γαλανῆς τοῦ ἔαρος. Τὴν ὡραίαν ἀνατολὴν εἴχομεν χαιρετίσει ἡ φίλη μου καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ μικροῦ βουνοῦ, τὴν ἡμέραν αὐτὴν καθ' ἣν κοινὰ ὄνειρα, κοινοὶ πόθοι καὶ κοιναὶ ἐλπίδες κατέκλυζαν τὰς ψυχάς μας, ἃς συνήνου ἡ μεγάλη καὶ αἰωνία θεότης τῆς φιλίας.

Τὰ δενδρα τὰ πυκνὰ τῆς δενδροστοιχίας ὑπὸ τὴν ὁποίαν σιγηλαὶ ἐδαδίζομεν, ἔκλινον ἠρέμα τοὺς κλάδους των, εἰς τὴν θωπείαν τῆς ἀπὸ τοῦ βουνοῦ κατερχομένης νυκτερινῆς αὔρας καὶ κάποιος μυστικὸς ψίθυρος, ἐδόνει τοὺς κλώνους των μεταδιδόμενος ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ὡς προσευχὴ μυστικὴ καὶ ὑπέροχος, ὡς τρυφερὰ ἐκμυστήρευσις ἔρωτος, ὡς μελαγχολικοὶ στόνοι παραπόνου καὶ λόγοι ἀγάπης περιπαθοῦς.

Ἐπὶ τοῦ ἀναπεπταμένου οὐρανοῦ τῆς ἐξοχῆς, ὅστις πλήρης γοητείας καὶ μυστηρίου μὲ τὰ θέλγητρα τὰ ἀπαράμιλλα τῆς ἀνοίξεως μᾶς περιέδαλλεν ὡς ἀπέραντος μητρικὴ ἀγκάλη ἕνα πρὸς ἕνα τὰ ἄστρα, ὡς τόσαι ψυχαὶ ὀνειροπόλοι δειλὰ προδάλλουσαι ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς νυκτός, ἀνέτελλον. Καὶ τὸν θόλον αὐτοῦ τὸν κρυστάλλινον ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε πλέον σδύσει ἡ μεγάλη πυρκαϊὰ τῆς δύσεως καὶ τῶν χρωμάτων αἱ ἐναλλάσσουσαι σκηνογραφίαι γοργαὶ καὶ μυστηριώδεις διέσχιζον πετῶται.

Τὰ ἀνθύλλια τῶν ἀγρῶν καὶ οἱ βάτοι διέχυναν τὸ ἄδρὸν ἄρωμά των εἰς τὴν διαυγῆ ἀτμόσφαιραν, καὶ ἡ ἑσπερινὴ αὔρα μᾶς ἔφερεν ἀπὸ μακρὰν τὴν μυρωμένην πνοὴν τῶν λεμονεῶν καὶ τῶν πεύκων τὴν βαλσαμικὴν ἀπόπνοιαν.

Σιγὴ ἀπόλυτος καὶ εἰρηνικὴ γαλήνη ἦτο δικαιεχυμένη ἀνὰ τὴν ἤρεμον φύσιν καὶ μόνον ὁ ψίθυρος παραρρέοντος ῥύακος ἢ ἡ μακρυνὴ ἀπήχησις ποιμενικῆς φλογέρας προσέθετον περισσοτέραν γοητείαν καὶ ποίησιν εἰς τὰς ὀνειροπολήσεις μας.

Ἡ σκοτία ὁλοὲν ἀπλουμένη διέγραφεν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων μας τὰς ὡραίας τοπογραφίας τὰς μυστηριώδεις καὶ πλειότερον γοητευτικὰς ἐν τῇ ἀμαυρᾷ ἀποχρώσει τῆς ἐπερχομένης νυκτός.

Εἴχομεν πολλὰ εἴπει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγὼ καὶ ἡ φίλη μου καὶ ἐξηκολουθοῦμεν παραμένουσαι σιωπηλαί, ἀναπολοῦσαι μετὰ νοσταλγίας, ὅλα τὰ πρόσωπα τὰ ἀγαπημένα μας, ἅτινα ἦσαν μακρὰν ἡμῶν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀπουσία ἐδηλητηρίαζε τὴν εὐτυχίαν μας καὶ ἐμάραινε τὴν χαράν μας.

Καὶ θὰ παρεμένομεν οὕτω ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἰδίας της ἑκάστη βυθισμένη σκέψεις, ἐὰν ἡ αἰφνηδία ἔκρηξις ἁρμονικῶν κελαδημάτων ἐκ τοῦ ἀντικρυνοῦ ἡμῶν κήπου δὲν διέκοπτε τὴν ὀνειροπολησίν μας.

Ἦτο τόσον γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν τὸ ἀκουόμενον ἆσμα, τὸ Τρανσδαὰλ πρὸς ἀπόκτησιν χρυσοῦ· κατόπιν συγκινούμενος ἐπανήρχετον εἰς τὸ παρόν, καὶ περιέγραφεν εἰς αὐτῇ τὸ κενὸν τοῦ μονήρους βίου του καὶ τὴ θανάσιμον ἀνίαν, ἥτις μὲ ὅλα τὰ πλούτη τοῦ ἐδηλητηρίαζε τὴν ὥριμον ἤδη ἡλικίαν του.

Πόσον ἔσφαλα, Θεέ μου! νὰ μείνω γεροντοπαλλήκαρον!. . . . ἔλεγε δυσθύμως. Βλέπεις μικρὰ. ὅλοι ἐγεννήθημεν διὰ τὸν γάμον. Ὦ! ἂν ἐγνώριζα! Μία γυνὴ, ἐπανελάμδανε ζωηρῶς, θὰ ἔζη μετ' ἐμοῦ εὐτυχὴς καὶ ἐν ἀνέσει, αἱ ἐπιθυμίαι της θὰ ἦσαν δι' ἐμὲ διαταγαί....,

Ἡ Μορίσ, ἥτις ὡς γυνὴ ἐννόει εὐκόλως τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ ἐξάδελφος, ἔκτιζε κατὰ νοῦν ἱσπανικοὺς πύργους. « Ἐξ ἐμοῦ ἐξαρτᾶται ἐσκέπτετο, νὰ γείνω ἀμέσως πλουσία καὶ σεδαστὴ πυργοδέσποινα. Τὴν ζωὴν αὐτήν, ἥτις μοῦ φαίνεται τόσαν γλυκεῖα, θὰ τὴν διέρχωμαι πάντοτε. Θὰ σηκόνωμαι ὁπόταν θέλω, θὰ ἔχω πλουσίας ἐσθῆτας, καὶ θὰ πηγαίνω καθ' ἡμέραν εἰς τὸν περίπατον. ! . . . . . Αἰφνιδίως ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην της ἡ ἑξῆς φράσις τοῦ ἐξαδέλφου.

Μ' ὅλα τὰ πεντήκοντα τρία ἔτη μου, εἶμαι ἀκόμη ἀρκετὰ ζωηρό!

Τότε ἤρχισε νὰ σκέπτηται τὸν διαφορὰν τῆς ἡλικίας· εἴκοσι καὶ ἐννέα ἔτη! περισσότερον παρὰ πατέρας μου! Μετά τινα ἔτη θὰ ἦναι ἐντελῶς γέρων! Ἐφρικίασε καὶ ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτήν. . Ὦ! ὄχι! δὲν θὰ δυνηθῶ ποτέ. . . . προτιμῶ τὴν κοπιαστικὴν ἐργασίαν μου καὶ τὸ ἀδέδαιον μέλλον μου!

Ὅτε ὁ Πέτρος ἐτελείωσε τὸν διθύραμδόν του, αὕτη δὲν ἀπεκρίθη, τὰ βλέμματά των συνηντήθησαν. . . . .

Τότε διὰ νὰ εἴπῃ τι. «Ποῖον εἶναι τὸ ἄστρον αὐτὸ ἠρώτησεν;— Τὸ γεροντοπαλλήκαρον ἐστέναξεν, ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του.

« Εἶναι ἡ Ἀφροδίτη εἶπε!»

Περὶ τὴν τετάρτην ἀνεχώρησαν ἐφ' ἁμάξης, ἡνιοχοῦντος τοῦ Πέτρου, ὅπως ἐπισκεφθοῦν πηγήν τινά πέριξ κειμένην. Τοῦτο ἦτο διὰ τὴν νέαν Παρισινὴν νέα ἔκστασις καὶ μαγεία!

Ὁ ἄνεμος ὁ ταράσσων τὴν κόμην της, τὰ διάφορα τοπεῖα τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της διερχόμενα, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἰδέα ὅτι εὑρίσκετο ἐφ' ἁμάξης τὴν ἔκαμναν εὐτυχῆ. Κατῆλθον πρὸ σπηλαίου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήρχετο ἀφθόνως δροσερὸν καὶ διαυγὲς ὕδωρ.

Εἰς τὴν ἐπάνοδον ἡ αὐτὴ μέθη, ἡ αὐτὴ ἀπόλαυσις: συνήντων ἀγέλας ἀγελάδων ἐπανερχομένων εἰς τοὺς σταύλους των, οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες ἐπανακάμπτοντες ἐκ τῆς ἐργασίας των ἐχαιρέτων μετὰ σεδασμοῦ τὸν ἐξάδελφον καὶ αὐτήν. . . . . τέλος ἐδείπνησαν καὶ περὶ τὴν ἑνάτην ὥραν ἀπεχωρίσθησαν.

Ἡ Μαρία ὀλίγον καταδεδλημένη, ἔπεσεν ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην της, ἔσδεσε τὸ κηρίον καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ ν' ἀποκοιμηθῇ, ἀλλ' ἀλλεπάλληλοι ἰδέαι ἀπεδίωκαν τὸν ὕπνον· ἡ εἰς τὴν κλίνην προσφερθεῖσα σοκολάτα, ὁ ἐφ' ἁμάξης περίπατος, ἡ Φανή, ὁ κῆπος ὅλα αὐτὰ τῆς ἐτάρασσον τὸ λογικόν: Ἐστρέφετο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ὅτε αἴφνης ἐν τῇ βαθείᾳ σιγῇ τῆς νυκτὸς τὸ ὡρολόγιον τῆς ἐπαύλεως ἀντήχησε σημαῖνον δέκα ὥρας. Ἐφρικίασε σκεπτομένη τὴν ζωήν της τὴν παλαιὰ, ἐστέναξε, καὶ ἐν παροξυσμῷ πυρετοῦ ἔμεινεν ἄγρυπνος μέχρι πρωΐας! . . . .

* * *

Μία, δύο, τρεῖς ἑδδομάδες παρῆλθον οὕτω· ἡ Μαρία μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐσυνήθισε τὴν γαληνιαίαν καὶ νέαν αὐτὴν ζωήν· Ἡ καρδία της ἐπιέζετο θλιδερῶς ὅταν ἀνελογίζετο τὸ τέλος τῆς ἀναπαυτικῆς ταύτης ζωῆς.

Ἑκάστην ἑσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον αὐτὴ καὶ ὁ Πέτρος περιεπάτουν ἐπὶ τοῦ εὐρέος δώματος, παρατηροῦντες τοὺς ἀστέρας. Ἐκεῖνος τῆς διηγεῖτο τὰ ταξειδιά του τὸν περιπετειώδη καὶ τὸν πλήρη στερήσεων βίον, ὃν διήγαγεν εἰς

γοητείας καὶ μυστηρίου μὲ τὰ θέλγητρα τὰ ἀπαράμιλλα τῆς ἀνοίξεως μᾶς περιέδαλλεν ὡς ἀπέραντος μητρικὴ ἀγκάλη ἕνα πρὸς ἕνα τὰ ἄστρα, ὡς τόσαι ψυχαὶ ὀνειροπόλοι δειλὰ προδάλλουσαι ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς νυκτός, ἀνέτελλον. Καὶ τὸν θόλον αὐτοῦ τὸν κρυστάλλινον ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε πλέον σδύσει ἡ μεγάλη πυρκαϊὰ τῆς δύσεως καὶ τῶν χρωμάτων αἱ ἐναλλάσσουσαι σκηνογραφίαι γοργαὶ καὶ μυστηριώδεις διέσχιζον πετῶται.

Τὰ ἀνθύλλια τῶν ἀγρῶν καὶ οἱ βάτοι διέχυναν τὸ ἄδρὸν ἄρωμά των εἰς τὴν διαυγῆ ἀτμόσφαιραν, καὶ ἡ ἑσπερινὴ αὔρα μᾶς ἔφερεν ἀπὸ μακρὰν τὴν μυρωμένην πνοὴν τῶν λεμονεῶν καὶ τῶν πεύκων τὴν βαλσαμικὴν ἀπόπνοιαν.

Σιγὴ ἀπόλυτος καὶ εἰρηνικὴ γαλήνη ἦτο δικαιεχυμένη ἀνὰ τὴν ἤρεμον φύσιν καὶ μόνον ὁ ψίθυρος παραρρέοντος ῥύακος ἢ ἡ μακρυνὴ ἀπήχησις ποιμενικῆς φλογέρας προσέθετον περισσοτέραν γοητείαν καὶ ποίησιν εἰς τὰς ὀνειροπολήσεις μας.

Ἡ σκοτία ὁλοὲν ἀπλουμένη διέγραφεν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων μας τὰς ὡραίας τοπογραφίας τὰς μυστηριώδεις καὶ πλειότερον γοητευτικὰς ἐν τῇ ἀμαυρᾷ ἀποχρώσει τῆς ἐπερχομένης νυκτός.

Εἴχομεν πολλὰ εἴπει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγὼ καὶ ἡ φίλη μου καὶ ἐξηκολουθοῦμεν παραμένουσαι σιωπηλαί, ἀναπολοῦσαι μετὰ νοσταλγίας, ὅλα τὰ πρόσωπα τὰ ἀγαπημένα μας, ἅτινα ἦσαν μακρὰν ἡμῶν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀπουσία ἐδηλητηρίαζε τὴν εὐτυχίαν μας καὶ ἐμάραινε τὴν χαράν μας.

Καὶ θὰ παρεμένομεν οὕτω ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἰδίας της ἑκάστη βυθισμένη σκέψεις, ἐὰν ἡ αἰφνηδία ἔκρηξις ἁρμονικῶν κελαδημάτων ἐκ τοῦ ἀντικρυνοῦ ἡμῶν κήπου δὲν διέκοπτε τὴν ὀνειροπολησίν μας.

Ἦτο τόσον γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν τὸ ἀκουόμενον ἆσμα, τὸ Τρανσδαὰλ πρὸς ἀπόκτησιν χρυσοῦ· κατόπιν συγκινούμενος ἐπανήρχετον εἰς τὸ παρόν, καὶ περιέγραφεν εἰς αὐτῇ τὸ κενὸν τοῦ μονήρους βίου του καὶ τὴ θανάσιμον ἀνίαν, ἥτις μὲ ὅλα τὰ πλούτη τοῦ ἐδηλητηρίαζε τὴν ὥριμον ἤδη ἡλικίαν του.

Πόσον ἔσφαλα, Θεέ μου! νὰ μείνω γεροντοπαλλήκαρον!. . . . ἔλεγε δυσθύμως. Βλέπεις μικρὰ. ὅλοι ἐγεννήθημεν διὰ τὸν γάμον. Ὦ! ἂν ἐγνώριζα! Μία γυνὴ, ἐπανελάμδανε ζωηρῶς, θὰ ἔζη μετ' ἐμοῦ εὐτυχὴς καὶ ἐν ἀνέσει, αἱ ἐπιθυμίαι της θὰ ἦσαν δι' ἐμὲ διαταγαί....,

Ἡ Μορίσ, ἥτις ὡς γυνὴ ἐννόει εὐκόλως τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ ἐξάδελφος, ἔκτιζε κατὰ νοῦν ἱσπανικοὺς πύργους. « Ἐξ ἐμοῦ ἐξαρτᾶται ἐσκέπτετο, νὰ γείνω ἀμέσως πλουσία καὶ σεδαστὴ πυργοδέσποινα. Τὴν ζωὴν αὐτήν, ἥτις μοῦ φαίνεται τόσαν γλυκεῖα, θὰ τὴν διέρχωμαι πάντοτε. Θὰ σηκόνωμαι ὁπόταν θέλω, θὰ ἔχω πλουσίας ἐσθῆτας, καὶ θὰ πηγαίνω καθ' ἡμέραν εἰς τὸν περίπατον. ! . . . . . Αἰφνιδίως ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην της ἡ ἑξῆς φράσις τοῦ ἐξαδέλφου.

Μ' ὅλα τὰ πεντήκοντα τρία ἔτη μου, εἶμαι ἀκόμη ἀρκετὰ ζωηρό!

Τότε ἤρχισε νὰ σκέπτηται τὸν διαφορὰν τῆς ἡλικίας· εἴκοσι καὶ ἐννέα ἔτη! περισσότερον παρὰ πατέρας μου! Μετά τινα ἔτη θὰ ἦναι ἐντελῶς γέρων! Ἐφρικίασε καὶ ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτήν. . Ὦ! ὄχι! δὲν θὰ δυνηθῶ ποτέ. . . . προτιμῶ τὴν κοπιαστικὴν ἐργασίαν μου καὶ τὸ ἀδέδαιον μέλλον μου!

Ὅτε ὁ Πέτρος ἐτελείωσε τὸν διθύραμδόν του, αὕτη δὲν ἀπεκρίθη, τὰ βλέμματά των συνηντήθησαν. . . . .

Τότε διὰ νὰ εἴπῃ τι. «Ποῖον εἶναι τὸ ἄστρον αὐτὸ ἠρώτησεν;— Τὸ γεροντοπαλλήκαρον ἐστέναξεν, ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του.

« Εἶναι ἡ Ἀφροδίτη εἶπε!»

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Δέσποινα Α. Ἀγερέου.

τόσον διαυγεῖς καὶ ἁρμονικοὶ καὶ κρυστάλλινοι καὶ μελῳδικοὶ καὶ εὔστροφοι καὶ ἡδυπαθεῖς, οἱ ἀπηχοῦντες τόνοι, ὥστε ἀνεγνωρίσαμεν ἀμέσως τὴν βασιλίδα τῶν πτηνῶν ἐν τῷ ᾄσματι, τὴν εὔμολπον ἀηδόνα. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, θολὴ ἀκόμη καὶ ὠχρά, ὡς ἀπὸ ἡδυπαθοῦς ἐξεγειρομένη ὕπνου, ὑψοῦτο ὕπερθεν τοῦ μικροῦ βουνοῦ ἡ Σελήνη καὶ τὸ φέγγος αὐτῆς τὸ μελιχρὸν βαθμηδὸν διέλυσε τὴν διακεχυμένην σκοτίαν καὶ ἀπέσεισε τὴν μελαγχολίαν ἥτις, ἐκυμαίνετο πέριξ ἡμῶν, βαρύνουσα τὰ στήθη μας.

Ἔστρεψε τότε πρὸς ἐμὲ τὰ ὡραῖα, τὰ διαυγῆ, τὰ ἐκφραστικὰ καὶ περιπαθῆ μαῦρα της μάτια ἡ νεαρά μου φίλη, καὶ αἰφνηδίως ἐμπνεομένη «Ἀλήθεια, εἶπε, πῶς ἤθελα νὰ ἐγνώριζα τί δοκιμάζουν οἱ ἐρώμενοι, ἐπαναβλεπόμενοι μετὰ μακρὰν πάροδον ἐτῶν . . . διότι δὲν παραδέχομαι ἐγώ, ὅπως οἱ περισσότεροι, ὅτι ἡ ἀπουσία καὶ ὁ χωρισμὸς χαλαροῦν τὸ αἴσθημα, παραλύουν τὴν ἀγάπην καὶ μαραίνουν τὸν ἔρωτα. Καὶ ὅταν λέγω ἔρωτα, ἐννοῶ τὸν ἀληθῆ ἔρωτα, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀμοιβαίας θυσίας, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐπισφραγίζουν ὄχι ὅρκοι ἐφήμεροι καὶ κεναὶ αἰσθηματολογίαι, ἀλλὰ πόθοι κοινοὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἰδεωδῶν στηριζόμενοι καὶ κοιναὶ ἐλπίδες ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐκτραφεῖσαι ὀνείρων.

Τοιοῦτον ἐννοῶ ἐγὼ τὸν ἔρωτα . . . . αἴ λοιπὸν τοιοῦτον ἔρωτα αἱ πάροδοι τῶν ἐτῶν καὶ αἱ δοκιμασίαι τοῦ βίου δὲν ἰσχύουν νὰ ψυχράνουν ποτέ. Ὁ ἔρως τῶν ὡραίων ψυχῶν παμένει ὡς αὐταὶ ἀθάνατος. Ποτιζόμενος μὲ τὰ δάκρυά μας καὶ μὲ τὰς πικρίας τοῦ βίου μας, δὲν δηλητηριάζεται, δὲν μαραίνεται, δὲν φθίνει, ἀλλὰ καθίσταται πλειότερον θαλερὸς καὶ πλειότερον ἀκμαῖος. Ἡ φλὸξ αὐτοῦ, ἡ μικρὰ κατ' ἀρχὰς καὶ δειλὴ εὑρίσκουσα ἀντίθετον τὸν ἄνεμον τῶν περιστάσεων δὲν σβέννυται, ἀρκεῖ νὰ συνδκυλίζεται ἀπὸ ὡραῖα καὶ ὑπέροχα ἰδανικά, Τότε ἀναπτύσσεται, καθίσταται μεγάλη καὶ φοβερά, καίει τὰ ἐπιπροσθοῦντα ἐμπόδια, καὶ πραγματοποιεῖ τοὺς πόθους της, ὑπερήφανος μεγαλουργός, σικήτρια , ...»

Εἴχομεν φθάσει πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐξοχῆς μιᾶς ἐπαύλεως καὶ διεκόπει ἀποτόμως στενάζουσα. Κάποιο μυστήριον ἀναμφιβόλως ἐκρύπτετο εἰς τὸ ὡραῖον της στῆθος. Ἐσεβάσθην τὴν σιγήν της καὶ τὸν ἀπηχήσαντα μύχιον στεναγμόν, καὶ δὲν εἶπον τίποτε. Ἄλλως τε δὲν ἤθελον νὰ ταράξω τὴν μελωδικὴν ἀπήχησιν τῶν ὡραίων της λόγων.

Εἰσήλθομεν εἰς τὸν περίβολον τῆς οἰκίας μας καὶ ἐκ τῆς πρὸ ἐμοῦ ἁπλουμένης συστάδος τῶν ἴων κύψασα, ἔκοψα πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ἑλκυσθεῖσα ἀπὸ τὸ ἁβρὸν ἄρωμά των. Τὰ λευκὰ πέταλά των ἦσαν ὑγρά. Ἡ νυκτερινὴ δρόσος εἶχεν ἀφθόνως ἐπικαθίσει ἐπ' αὐτῶν, εἰς στιλπνοὺς μαργαρίτας, μαρμαίροντας ὑπὸ τὸ γλυγὺ σεληνόφως.

Ἔτεινα τὴν δεσμίδα τῶν ἴων εἰς τὴν φίλην μου ἥτις τὴν ἥρπασεν εὐχαριστοῦσα. Καὶ ἐνῷ ἀπέσυρα τὴν χεῖρά μου, ἠσθάνθην ἐπ' αὐτῆς κάτι τι. Δὲν ἦτο ψυχρὸν ὡς σταγὼν δρόσου, ἀλλὰ θερμὸν ὡς δάκρυ

Μαριέττα

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πάστα μῆλα. Κατασκευάζετε ζύμην μὲ φαρίναν γαλλικὴν μὲ 1-2 αὐγά, νὲ ὀλίγον βούτυρον καὶ ζάχαριν καὶ ἀνοιγετε φύλλον, ὄχι πολὺ λεπτόν. Καθαρίζεται γλυκὰ μῆλα. Τα κόπτετε εἰς λεπτὰς φέτας ἢ τὰ τρίβετε ὡς τὰ κυδόνια καὶ στρώνετε ἐπάνω εἰς τὸ φύλλον σας μίαν σειρὰν μήλων, καὶ μίαν πυκνὴν σειρὰν ψιλὴν ζάχαριν. Ἐπιθέτετε ὀλίγον φρέσκο βούτυρο. Προσθέτετε ἄλλο φύλλον καὶ ἐξακολουθεῖτε μῆλα, ζάχαριν καὶ βούτυρον ὡς καὶ πρίν.

Μετὰ τρία ἢ τέσσαρα τοιαῦτα στρώματα, σκεπάζετε μὲ φύλλον, βουτυρόνετε καὶ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον. Ἀντὶ φύλλου τῶν σπητιῶν μεταχειριζεσθε καὶ φύλλον ζαχαροπλαστειου, ἀλλὰ τότε εἰς κάθε στρῶμα βάζετε 4-5.

Ὁ φοῦρνος πρέπει νὰ εἶνε μέτριος.

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΗΣ κ. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Ὅσον ὀλίγα καλλιτεχνικὸν καὶ πλούσιον καὶ μεγαλοπρεπὲς τὸ νέον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατάστημα τῆς κ. Σπάρτης Καραστα-μάτη. Εὐρύχωρον ὡς ὡραία αἴθουσα μὲ ἐπιπλωσιν πάλλευκον καὶ κυανῆν ἀπὸ τὰ λευκὰ καὶ χρυσοστολισμένα φατνώματα ἐντὸς τῶν ὁποιων εἶνε κλισμένοι οἱ ἁβροὶ καὶ ἀστραπτεροὶ κόσμοι τῆς μετάξης, μέχρι τῶν ὡραιων στρογγυλῶν ἀνακλιντήρων, τῶν σκεπασμένων ἀπὸ βαρύτ.μον λευκοκύανον σηρικόν, προϊὸν τῆς γυναικειας αὐτῆς βιομηχανιας, εἰς ἣν ἔδωκε ζωὴν κεὶ ὑπόστασιν ἡ κ. Καρασταμάτη, ὅλον λάμπει ἀπὸ πλοῦτον καὶ καλλαισθησιαν, πλαβσιον ἀντάξιον εἰς τὰς ὡραιας πελάτιδας, αἱ ὁποῖαι τὸ ἐπισκέπτονται

Οἱ νεωτερισμοί του εἴτε εἰς ὑφάσματα διὰ φορέματα, εἴτε δι' ἐπιπλα, οἱ θαυμάσιοι χρωματισμοί, τῶν ὁποίων τό μυστικὸν κατέχει μόνον ἡ κόρη τῆς κ. Καραστομάτη, αἱ ἐκλεκταὶ ποιότητες καὶ ἡ στερεότης τῆς ἐργασιας ἐπαναφέρουν εἰς τὰς ἡμέρας μας τοὺς παλαιοὺς καιρούς, καθ' οὓς αἱ θυγατέρες καὶ αἱ ἐγγόναι ἐκληρονόμουν τὰ φοτέρα τῆς μάμμης, κειμήλια χωρὶς τέλος, ἐπισης πολύτιμα ὅσον καὶ τὰ ὡραῖα κοσμήματα.

Ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι ἡ κ. Καρασταμάτη δὲν ἔχει τιμὰς ἀκριβὰς ὡς τῶν χρόνων ἐκεινων, κοὶ ὅτι εὐεργετεῖ τὸν κόσμον ὃν προμηθεύει, διότι μὲ ἕνα φόρεμα μεταξωτὸν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριόν της ἀναπληροῖ τις τρια τέσσαρα Εὐρωπαϊκά. Τώρα μὲ τὰς ἑορτὰς αἱ ὀμπρέλλαι, τὰ τιμεαξωτὰ μανδήλια, αἱ ἐσάρπαι, αἱ γραβάται, τὰ μύρια ἄλλα μεταξωτὰ εἴδη εἶνε θαυμάσια δῶρα, δῶρα χωρὶς τέλος.

Τὸ κατάστημα

Σ. ΠΑΤΣΙΦΑ καὶ ΥΙΟΥ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, συνιστᾷ εἰς τοὺς πελάτας του τὴν μελέτην τοῦ κάτωθι τιμοκαταλόγου τῶν ἐν αὐτῷ πωλουμένων εἰδῶν:

Ὑφάσματα μαλλοβάμβακα διὰ δῶρα ὁ πῆχυς ἀπὸ δραχμὰς 1,40.
Βαμβακερὰς φλανέλλας διὰ φορέματα ὁ πῆχυς ἀπὸ λεπτὰ 0,85.
Ὑφάσματα ὁλομάλλινα ὁ πῆχυς ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.
Ταφτὰ παντὸς χρώματος ὁλομέταξον ὁ πῆχυς δραχ. 3,90.
Φουλάρια σκέτα παντὸς χρώματος (Pongé) ὁ πῆχυς δραχ. 2,75.
Κορδέλλ ς μεταξωτὰς double face N. 12 ὁ πῆχυς λεπ. 0,90.
Χειρόκτια δερμάτινα (Grenoble) ἠνγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.
Βίλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἕκαστον ἀπὸ δραχμὰς 1 καὶ ἄνω.
Χασέδες Μανδαπελάμια καὶ Πανιὰ Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος.
Ζακέτας ἐξ ὡραιοτάτου κασμιρίου ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω.
Ἀρώματα τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.
EAU de Cologne Εὐρωπαϊκὴν ἀρίστης ποιότητος.

Δεσποινὶς πτυχιοῦχος. ἀρίστης ἐν γένει ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως, ἐκ τῶν ὀλίγων ἐπιλέκτων Ἑλληνίδων μας, μαθηματικὸς πρώτης δυνάμεως, συνιστωμένη παρ' ἡμῶν θερμότατα, ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρῃ δύο ἢ τρία ἰδιωτικὰ μαθήματα. Εἰς τὸ γραφεῖον μας παρέχεται πᾶσα πληροφορία περὶ αὐτῆς, ὡς πολυτίμου μορφωτρίας καὶ παιδαγωγοῦ ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων.

Ὕδωρ Κολωνίας Συρράκου. Ὑγιεινότατον διὰ τὸ δέρμα, καλλωπιστικὸν καὶ τονωτικὸν ἑνταυτῷ, προφυλάσσον ἀπὸ τὰς ρυτίδας καὶ ἐξαλεῖφον ταύτας, ἐὰν γίνεται τακτικὴ χρῆσις αὐτοῦ εἰς τὸ πλύσιμον τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν. Ἐφάμιλλον τοῦ Maria Farina διὰ τὸ λεπτὸν καὶ διαρκὲς ἄρωμα. Ἀσυγκρίτως εὐθυνότερον ἐκείνου.